

SMILJAN TROBIŠ

Izročitev

Nihala se umirjajo.
Zahvališ se za trepetljave zvezde
in za šumenje potoka pod oknom.
Za težo dneva in sproščene misli. Izročaš pot,
ki se je izkazala za boljšo od tiste,
ki si jo načrtoval.
Kadar se nameniš v kaj novega,
se obrne v nasprotno smer.
Najdeš ravnotežje in sprejmeš vse,
tako kot je, in to spoznaš za najboljšo.
Brzice življenja so te zavezale,
čas je, da pozabiš na neuresničljivo.
To, česar ni bilo, izročaš,
da te ne bo odtujevalo v prazne sanje.
Tukaj in zdaj dišijo rože.
Zvečer pojejo zvonovi,
v tihi mrak pripovedujejo.
Lahen vetrič ti hladi telo,
vino ti omamlja prebogate misli, vse je prav,
izročiš šum sveta tistim, ki so že zaspali

in se jih dan dotika le še v sanjah.
Dolgo si pripovedoval o sebi, nekdo te je
poslušal,
slišal te je tihi jek zvezd in luna te je razumela.
Takrat je odpadel kamen, zavalil se je tja,
kjer bi že davno moral biti, ne pa na tvojem
srcu.
Ko imaš lâhko srce, ko si se izpovedal,
priznal svojo nepopolnost in se pogovarjal s
človekom,
se odpre čas za novo.
Nikdar ne boš izpel vsega do dna.
Svet je potihnil v mir noči,
ko luna brli in sprašuje.
Tišje, ko so besede, glasnejši je krik.
Dajal bi, dajal, a za vse moraš prositi ...
Polnost prepeva med zaspane oči.

Počitek

Morda te je narava umirila le za ta večer.
A hierarhija trenutkov se zapisuje vate
in časa blaženosti nihče ne more pozabiti.
Naučiš se počivati - počivaš skupaj z naravo
in njenimi zvoki. Zemlja se giblje skozi veselje
po čudovitem redu, narava razume svoje
ravnotežje,
in zakaj ga ne bi ti, v harmoniji,
ki te spremlja v trenutkih nemira.
Narava se ne napenja. Tiho drsi s časom
in ta blagoslavlja njene trenutke.
Hrup in boj se vedno poležeta
in ne moreta dolgo trajati.
Mir najde dno. Tu lahko delaš naprej.
Naučiš se vračati, kakor se viharji poležejo,
in ni bistvo to, kar je bilo prej,
pomemben je mir, kakor topli mir od zvezd.
Kakor čas poljublja reke in zelenje,
sonce, luno in noč,
tako v vzporednem svetu rastejo besede.
Drevje ni duh, a zelenje je znamenje miru.
Zato se veseliš toplih noči,
razgaljenih teles in svoje hvaležnosti.
Tiho se vračaš domov, v palače svojega vsejaza.
Lepota je drugačna.
Boš presegel ropot sveta?
Počakaj. In srečal boš sebe.
Kako šumi dež pod oknom!
Kako ostri so robovi resničnosti!
Kako mehka je misel,
ki razmišlja z vesoljni mir!
In vidiš, da je vse od sveta: nič,
potem ne trpiš več.

Daš svetu, kar hoče,
a vedno se vračaš k zvezdam,
ki so najbolj podobne tebi.
Nič je boljši od hrupa,
ker je manjše zlo.
Ti si zavezan in ne zvezan.
Tiho se tvoje misli širijo v veselje,
ko si odprt stvarstvu. Le koščki smo.
A veliki kot celota. Zdaj počivaš.
Zmote izročiš skupaj s svojimi mislimi.
Zdaj je trenutek miru,
ki ga boš ohranil za vedno.
Ko vlak, ki te pelje, drvi,
so tvoje misli mirne.
Ko ti je vseeno, kaj se zgodi,
se ne zgodi nič.
Naučil si se počivati.
V vesolju je vse urejeno.
Čisto potihno se spomniš
prijateljev in jim zaželiš svojega miru.
Vznemirjenja so se polegla.
Dihaš kot nočna narava
in vse to se bo poznalo v sanjah.
Utrujeno telo in živa duša.
Kam bi se zapisala,
da bi vedno oddajala te svetle misli?
Kdo zna izročati zagate sveta
in sprejeti trpljenje telesa?
Prihajajo luknje na poti, zlomi in dvomi.
Nič ne bo drugače, le trenutek miru
ti bo dal novo védenje o svetu in o večnosti.